SKANDINAVIENS STJERNE

NR. 5 MAJ 1953 102. ARGANG

Apostlen FILIP

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5 MAJ 1953 102. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til
CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Bemærk: Alle penge som indsendes til Kirkens kontor, bedes sendt til CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F. Postgirokonto nr. 333.38, og *ikke* til de enkelte organisationer. På *talonen* anføres hvad pengene er til.

KLOSTERTRYKKERIET A/S

Fra missionens præsidentskab.

Jeg synes, det ville være interessant for »Stjernen«s abonnenter at høre lidt om forskellige artikler og nogle forespørgsler, som er kommet til missionskontoret og er blevet trykt i forskellige aviser i Danmark, så jeg vil genoptrykke nogle af dem og gøre nogle få bemærkninger samtidig. En af de mest interessante kom i et af de ledende blade i Odense for nogen tid siden og lød således:

Miraklet i Lahnsgade.

Der er sket et mirakel i Lahnsgade. Er der nogen, der kan finde en anden forklaring på, at der nu står en mormonkirke dér under tag, få måneder efter at den er blevet planlagt.

Dette er da virkelig forbløffende.

Når vi skal bygge vore egne kirker, er det en ganske anderledes besværlig affære. Så må man rende autoriteterne på dørene i årevis for at få byggetilladelse og materialebevilling. Men i Lahnsgade er det gået på en simpelthen mirakuløs måde.

Man *kunne* måske tænke sig den naturlige forklaring, at det er de gode, stærke dollars, mormonerne kan lægge på bordet, der har banet vej og lukket døre op. Men denne grimme insinuation har autoriteterne afvist med foragt, så den mulighed tør man altså end ikke antyde.

Så er der kun miraklet tilbage. Man har hidtil stillet sig lidt skeptisk over for miraklet i Vermont i USA i 1827, da engelen Moroni hjalp Joseph Smith til at finde Mormons Bog, beskrevet på guldplader. Men efter dette i Lahnsgade véd man næsten ikke, hvad man skal tro. N. A. B.

Dette er sat i avisen af en af Folkekirkens præster i Odense, og han tog ikke fejl, da han talte om et mirakel, for de sidste dages hellige er et mirakel i verden i dag, og bygningen af denne kirkebygning har været et mirakel på grund af den ærefulde måde, hvorpå den danske regering har givet os tilladelse til alt, hvad vi ønsker, og den hurtighed, hvormed kirkebygningen er rejst. Vi fik forleden meddelelse om, at vi skulle arbejde så hurtigt som muligt og gøre bygningen færdig til juli måned. Vi får den samme venlige behandling fra det danske folk under bygningen af vor kirkebygning i Randers. For alt dette er vi taknemmelige og udtrykker vor tak og påskønnelse til det danske folk.

Andre aviser i Danmark synes at være interesseret i, hvad vi lærer om og udfører i Danmark. Den 27. februar modtog vi følgende brev fra *Social-Demokraten:*

Med baggrund i den levende interesse, som professor Lindhardts synspunkter har vakt i offentligheden, vil Social-Demokraten gerne med et rundspørge bidrage til belysning af spørgsmålet.

Social-Demokraten beder Dem være behjælpelig med denne orientering ved at deltage i enquéten med et svar på følgende spørgsmål:

Tror De på en personlig eksistens efter dette liv?

Vi vil være taknemmelig for et svar fra Dem. Nødvendigvis må vi desværre bede Dem om, at svaret bliver kortfat-

tet. Endvidere må vi også bede Dem om at sende svaret meget hurtigt. Vi håber at kunne have Deres svar senest tirsdag den 3 marts.

Jeg var meget taknemmeligt for denne lejlighed og sendte følgende svar til bladet:

Det er en stor ære og et privilegium, at De har stillet mig et så ædelt og værdifuldt spørgsmål, og det er med dyb ydmyghed, jeg giver Dem mit svar.

Lad det være kendt for alle nationer, stammer, tungemål og folk, enten de er nær eller fjern, ja selv på øerne i havet, at vi, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, i sandhed tror, at der er en personlig eksistens efter døden, og at ethvert menneske vil opstå og stå foran Gud og blive dømt efter de gerninger, han har udført her på jorden. Dette er min tro og vor Kirkes lære, for det er Herrens åbenbarede ord til os, hans børn.

Jeg siger dette, og jeg lyver ikke, Gud bærer vidne om det.

Omtrent en uge efter blev artiklen trykt i bladet, og den 13. marts modtog jeg følgende brev fra redaktøren:

Vi takker Dem hjerteligt for Deres bidrag til enquèten, der, efter hvad vi kan mærke, har vakt meget stor interesse.

Der var 27 kendte mennesker i Danmark, der havde fået stillet det samme spørgsmål. Nogle var læger, nogle sagførere, nogle præster, nogle professorer og andre højtstående personer. Seks svarede nej til spørgsmålet, nogle sagde, de vidste det ikke. Nogle troede det, men vidste det ikke. Nogle troede det og skrev et forklarende brev, men kun de sidste dages hellige sagde noget om åbenbaring. Vi er disse mennesker taknemmelige for deres interesse for, hvad vi udfører og lærer i Danmark. Og jeg siger dem tak for deres venlighed og ærlighed overfor de sidste dages hellige.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

Miraklet i Lahnsgade.

Årets begivenhed: Stævnet selvfølgelig!

På moders dag.

Mor, jeg vil tale med dig i dag,
om alt hvad mig ligger på hjerte,
jeg vil prøve at leve til dit behag,
hvadenten i fryd eller smerte;
thi hvis jeg vandrer ad livets sti,
som jeg ved du ønsker jeg skulle,
da vil min samvittighed føle sig fri
den dag, da jeg lægges i mulde.

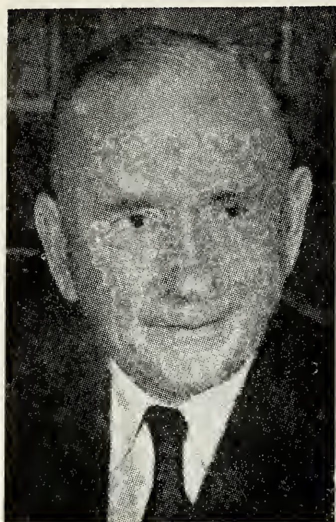
Jeg prøver at fatte, hvad du har lidt
for mig i de år, der er gået;
da i min barndom så mildt og blidt
du lægte de sår, der blev slået.
Ej mindst i min ungdom, da livets krav
tog mig ud på de vildsomme veje,
hvor din bøn og formaning mig ofte gav
en vidunderlig styrke i eje.

Jeg ønsker at takke dig, elskede Mor,
men ak! — mine ord er så ringe —
Gud give så længe jeg vandrer på jord,
at den tak, som jeg søger at bringe,
må være en frugt af bønnen du bad,
værdig af det, du mig lærte,
så fremad mod målet jeg vandrer glad,
i lys af din kærligheds kærte.

Hans Mikkelsen.

Odense, 3., 4. og 5. juli.

NY APOSTEL

Apostel Adam S. Bennion

Mandag den 6. april under Generalkonferencen i Salt Lake City blev Adam S. Bennion ordineret til apostel og udfylder derved den plads i De Tolv Apostles Råd, der blev ledig ved apostel John A. Widtsoes død i november 1952.

Apostel Adam S. Bennion blev født i Taylorsville, Utah, den 2. december 1886. Efter at have taget eksamen fra Utah Universitet virkede han som lærer og rektor ved forskellige gymnasier i Utah og andre stater. Fra 1910 til 1928 virkede han som Kirkens undervisningskommissær. Da han blev kaldet til apostel, var han medlem af søndagsskolernes generalbestyrelse.

Apostel Bennion talte ved Generalkonferencen mandag morgen, kun få minutter efter, at han var blevet opretholdt som det nyeste medlem af Kirkens generalautoriteter. I ydmyge ord modtog han sit nyt kald.

»Intet menneske kan påskønne denne oplevelse, med mindre han selv har været igennem den,« sagde han. »Jeg er beæret, men ydmyget. I årevis har jeg rejst rundt fra sted til sted i landet og har holdt taler — men i denne stund, hvor jeg har fået mit største kald, har jeg ingen tale.«

Han ydede sin hyldest til de tre mænd i Det første Præsidentskab. Han sagde, at i hele hans liv havde præsident David O. McKay været hans ideal.

»Jeg elsker denne Kirke og dens medlemmer,« sagde ældste Bennion. Han fortalte, hvorledes hans forfædre var kommet til dalen i efteråret 1847.

I de sidste 25 år, sagde han, havde han ofte haft lejlighed til at tage folk fra de østlige stater med til Tempelpladsen.

»Jeg viser dem altid bjælkehuset ved det sydøstlige hjørne af pladsen.« sagde han. »Jeg viser dem det lille bjælkehus og beder dem se på det, og så vende sig fra huset til templet. Jeg ønsker, de skal forstå pionerernes fattigdom, da de levede i bjælkehuset, men alligevel drømte om et tempel. Jeg elsker dette land, dets inspirerende institutioner og dets storslåede forfatning,« erklærede ældste Bennion. Så ydede han sin hyldest til »tre vidunderlige kvinder, som har beriget mit liv,« hans moder, hans hustru og hans svigermoder.

Så sagde han med rolig, ydmyg stemme: »Hvis disse brødre tror. jeg kan besvare dette kald, vil jeg give det mit hjerte og min energi.

Mit liv er forankret i det vidnesbyrd, jeg har, at Gud lever, at Jesus Kristus er Hans Søn, jeg véd, at denne Kirke blev oprettet ved åbenbaring, og at Joseph Smith og alle hans efterfølgere var Guds mænd, inspireret til at opbygge denne store institution.

Præsident McKay, jeg giver Dem mit liv og mit arbejde. Jeg vil gå, hvorhen De ønsker, jeg skal gå, jeg vil yde mit bedste i et forsøg på at gøre, hvad De og Herren ønsker, jeg skal gøre. Jeg vier mig selv til denne tjeneste i Jesu Kristi navn, Amen.«

... Uddrag fra Deseret News.

Hjørnestensnedlæggelse i Randers

Lørdag den 4. april blev hjørnestenen til den nye kirkebygning i Randers lagt. Højtideligheden var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af grensforstanderen i Randers, ældste Vernon Hansen. Efter sangen »Hav tak for profeten, du sendte« og bøn ved broder Alex Nielsen forklarede ældste Vernon Hansen, at der i hjørnestenen ville blive indmuret Kirkens fire standardværker. Derefter talte distriktspræsidenten, ældste Kay L. Jensen, og udtalte bl. a., at han var mere glad for at overvære denne højtidelighed end brydningen af grunden, fordi dette betød, at arbejdet var skredet betydeligt frem. Han opfordrede kraftigt medlemmerne i Randers til at komme til deres forskellige møder og virkelig støtte grenen i fremtiden. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident William M. Hansen, talte derefter og nævnte, at Kirken ikke byggede kirkebygninger for at folk kunne komme og beundre deres skønhed, men for at de kunne have et sted at dyrke Gud. Derefter anbragte han Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle samt billeder af alle Kirkens hidtidige præsidenter og af andre af Kirkens førende mænd i en lille metalkasse, som blev loddet til og anbragt inden i hjørnestenen.

Missionspræsident Junius M. Sorensen udtalte derefter, at der måske var nogen, der undrede sig over, hvorfor vi foretog denne hand-

ling. Vi har fået denne fremgangsmåde foreskrevet gennem åbenbaring, og derfor gør vi det. Præsident Sorensen indmurede derefter hjørnestenen og opsendte indvielsesbønnen.

På hjørnestenen var følgende indgraveret: RANDERS JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE, APRIL 4, 1953.

Efter sangen »Pris Gud« sluttede højtideligheden med bøn ved broder Rasmus Jensen. Tilstede ca. 75. W. S. R.

Fortsat artikel:

EN ADVARSELS RØST

Af *Parley P. Pratt.*

Årsagen er den, at de ikke vil forstå profeterne. De vil ikke vide af den sunde lærdom. Deres øren er vendt fra sandheden til fabler, på grund af falske lærere og menneskelige forskrifter; og hvad der er endnu værre: når Gud sender mænd med en ny og evig pagt og udruster dem med frimodighed til at vidne om sandheden, da bliver de behandlet af de faldne kirker ligesom Guds tjenere blev behandlet i fordums tid; hvert religionsparti vil holde fast ved sine egne vedtægter, og i forening råber de: »Der er ikke brug for disse nye ting, thi den gode, gamle fremgangsmåde er den eneste rigtige;« medens de samtidig vandrer på lige så mange forskellige veje, som der er sekter, og de er kun enige om een ting: at forfølge og tale alt muligt ondt om de fiskere og jægere, som Gud sender. Men, Herren være takket, der findes personer indenfor hver sekt, som ydmygt søger efter sandheden, og som vil forstå hans røst og blive indsamlede og indpodede i den nye og evige pagt; de skal adopteres i Israels hus, indsamles med dem og være deltagere i den samme forjættelsens pagt. Ja, som Jeremias siger i sit 16. kapitel: »Til dig skal folkeslag komme fra den vide jord og sige: Vore fædre arved kun løgn, afguder, ingen af dem hjælper.« Men ligesom jøderne ikke kendte Kristi første komme, fordi de ikke forstod profetierne, men derimod satte alle deres forhåbninger til hans herlige komme i de sidste dage, da han skal genoprette Israels rige og tage hævn over deres fjender, og de netop ved denne misforståelse blev slået og adspredt, således vil ikke-jøderne overse profetierne om hans andet komme ved at forveksle det med den sidste dom, som ikke vil finde sted før tusind år efter. Og denne sørgelige fejltagelse vil, i stedet for at undertvinge og adsprede ikke-jøderne, bevirke deres fuldstændige udryddelse.

O, mine brødre i kødet, min sjæl sørger over jer, og havde jeg en røst som en basun, da ville jeg råbe: Vågn op, vågn op af jeres søvn! thi tiden er omme, jeres ødelæggelse står for

døren, »thi om hele landets visse undergang hørte jeg fra Herren, Hærskarers Herre.« (Es. 28:22). Bered jer til at møde jeres Gud. Vågn op, o, Israels hus! og løft jert hoved, thi jeres forløsning er nær; ja, rejs bort, gå ud herfra, saml jer hjem fra jeres lange adspredelse og opbyg jeres byer; gå ud fra folkene fra den ene ende af himmelen til den anden; men lad ikke jeres flugt ske i hast, thi Herren skal gå foran jer, og Israels Gud. Og endelig vil jeg sige til alle, både jøder og ikkejøder: Omvend jer, thi Herrens store dag er nær! og dersom jeg, der er et menneske, opløfter min røst og kalder jer til omvendelse, og I hader mig, hvad ville I da sige, når dagen kommer, da tordenens røst skal høres til jorderigs ender, og det skal råbes til alle levendes øren: »Omvend jer og bered jer til Herrens store dag!« Ja, når lynene skal udgå fra øst til vest og lade deres røst lyde til alle, som lever, og få det til at ringe for deres øren, idet de siger disse ord: »Omvend jer, thi Herrens store dag er kommet. Og atter vil Herren lade sin røst høre fra himmelen og sige: Giv agt, o, I jordens folk, og hør den Guds ord, som skabte jer. O, I jordens folk, hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, ligesom en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke! Hvor ofte har jeg ikke kaldt på jer gennem mine tjeneres mund og gennem englebetjening og med min egen røst, gennem tordenens røst og gennem lynets røst, gennem stormes røst og alle slags pest, ved en basuns kraftige lyd, gennem dommens røst og gennem barmhjertigheds røst hele dagen lang, gennem ærens og hæderens røst og det evige livs skatte, og jeg ville have frelst jer med evig frelse, men I vilde ikke. Se, dagen er kommet, da min vredes skål er fuld.« (Lære og Pagter 43:22-26).

3. KAPITEL

Om Guds rige.

»Søger først Guds rige osv.« (Matt. 6:33).

Dette var Frelserens befaling, medens han vandrede på jorden og underviste menneskene.

Efter at have foretaget en almindelig oversigt over profetierne, både de opfyldte, og de, der endnu skal opfyldes, vil vi nu gå over til at opfylde Jesu befaling og opsøge Guds rige. Men før vi går videre, vil jeg atter råde læseren til ikke at følge mig i disse undersøgelser, medmindre han er beredt til at ofre alt, selv sit gode navn og liv, dersom det skulle være nødvendigt for sandhedens sag; thi dersom han først får øje på Guds rige, vil han blive så glad, at han aldrig vil give sig tilfreds, før han er blevet undersåt i dette rige. Og dog vil det være så ulig ethvert andet religionssystem, som nu findes her på jorden, at han vil blive forbavset over, at noget menneske

med Bibelen i hånd nogensinde skulle have antaget noget menneskeligt system for Guds rige. Der er visse kræfter, privilegier og velsignelser, der tilhører Guds rige, og som ikke findes i noget andet rige eller nydes af noget andet folk. Derved har det altid været kendeligt fra alle andre riger og systemer, og når den, der har et forskende sind og søger Guds rige, een gang bliver bekendt med dets ejendommeligheder, behøver han ikke tage fejl eller være i uvished om, hvorvidt han virkelig har fundet det. Men lad os, før vi går videre i vor undersøgelse, blive enige om, hvad der menes med benævnelsen »Guds rige« og betydningen af dette udtryk, når vi bruger det; thi nogle mener dermed herlighedens rige på den anden side, og andre mener deres egne sjæles fryd og glæde, medens atter andre ved udtrykket forstår Guds organiserede regering på jorden. Når vi taler om Guds rige, så mener vi hans organiserede regering på jorden.

Nu, kære læser, vil vi betræde den vidtstrakte mark, der ligger udbredt foran os, og opsøge riget. Men vent, lad os først tænke over: hvad er et rige? Jeg svarer, at for at danne et rige i himlen eller på jorden, kræves der fire ting, nemlig: 1) en konge eller regent, 2) befuldmægtigede embedsmænd, udrustede med den fornødne magt til at håndhæve rigets love og forordninger, 3) en lovbog, efter hvilken undersåtterne regeres, og 4) undersåtter, som regeres. Hvor disse ting findes i deres rette orden og med gyldig autoritet, er der et rige, men hvor nogen af disse ting er ophørt at være til, indtræder der en opløsning, og riget er ikke mere fuldstændigt, før det igen organiseres på samme måde som tidligere. I denne henseende er Guds rige ligesom alle andre riger. Hvor som helst vi finder embedsmænd, der i rette tid er bemyndiget og kvalificeret af den Herre Jesus, og tillige finder hans ordinancer og love i deres oprindelige renhed, ublandede med menneskelige forskrifter eller bud, dér er Guds rige, dér åbenbares Guds kraft, og dér nydes hans velsignelser som i forrige tider.

Vi vil nu betragte Guds riges oprettelse i apostlenes dage. Den første tilkendegivelse af dets nære komme skete ved en engel, der kom til Zakarias og lovede ham en søn, som skulle gå foran Kongen og berede vejen for ham. Den næste åbenbaring var til Maria og siden til Josef, ved en hellig engel, som lovede, at Messias skulle fødes, medens den Helligånd samtidig åbenbarede til Simeon i templet, at han ikke skulle dø, før han havde set Frelseren. Alle disse, tilligemed hyrderne og de vise mænd fra Østerland, frydede sig med en usigelig og salig glæde, medens den øvrige verden ikke kendte årsagen hertil. Efter disse tildragelser synes alt at hvile i tavs forventning, indtil Johannes havde nået manddomsalderen; da kom han ud i ørkenen i Judæa med en ny og forunderlig for-

kyndelse og sagde: »Omvend jer, thi Himmerige er kommet nær!« og han døbte til syndsforladelse og fortalte dem rent ud, at deres Konge allerede stod midt iblandt dem, rede til at oprette sit rige. Og medens han endnu døbte, kom Messias selv til ham og blev døbt og beseglet med Guds Ånd, der hvilede over ham i en dues skikkelse; og straks derefter begyndte han at forkynde det samme budskab som Johannes, idet han sagde: »Omvend jer, thi himmeriges rige er kommet nær.« Efter at han senere havde udvalgt de tolv apostle, udsendte han dem til alle byerne i Judæa med den samme forkyndelse: »Himmeriges rige er nær.« Og efter dem udsendte han halvfjerdsindstyve og atter andre halvfjerdsindstyve med den samme tidende, for at alle kunne blive tilstrækkeligt advarede og forberedte til det rige, som snart skulle oprettes iblandt dem. Men da dette havde gjort den ønskede virkning, nemlig at vække almindelig forventning, især i hans disciples hjerter, de, som daglig håbede at triumfere over deres forfolgere ved denne høje persons kroning, idet de så hen til belønningen for alle de trængsler og opofrelser, som de havde udstået for hans sag og ventede at blive ophojede til værdige stillinger i hans nærværelse, hvor stor må da ikke deres skuffelse være blevet, da de så deres Konge grebet og korsfæstet, efter at være blevet bespottet, udlét og forhånet og til sidst overvundet og besejret af jøder og ikke-jøder! De ville med glæde have ofret deres liv i åben kamp for at få ham på tronen, men ydmygt at underkaste sig uden at kæmpe og samtidig opgive alle deres forhåbninger og i fortvivlelse synke fra den højeste grad af begejstring til den dybeste fornedrelse, var vist mere end de kunne udholde. Nedbojede af sorg vendte hver eneste af dem tilbage til sit net eller sin tidligere håndtering i den tro, at alt var forbi, idet de rimeligvis tænkte ved sig selv: Er dette resultatet af alt vort arbejde? Var det derfor vi forsagede alle verdslige goder — vore venner, vort hjem og vore ejendele og udstod forfolgelse, sult og spot? Og vi, som stolede på, at han skulle blive Israels befrier! — de har dræbt ham, og alt er nu forbi. I tre år har vi vakt og næret et almindeligt håb i Judæa ved at forkynde for folket, at himmeriges rige var nær, men nu er vor Konge dod, og hvorledes skal vi herefter kunne se folk i øjnene? Med disse alvorlige betragtninger gik enhver til sit; alt blev igen stille, og røsten, som havde råbt i Judæa: »Omvend jer, thi himmeriges rige er nær«, var forstummet. Jesus sov i dødens favn, en stor sten med statens segl forvarede graven, hvori han lå, medens den romerske vagt i dyb stilhed bevogtede den for at sikre den, da pludselig en vældig engel fra herlighedens egne steg ned, ved hvis nærværelse soldaterne faldt til jorden som døde; engelen rullede stenen bort fra indgangen til graven,

Odense, 3., 4. og 5. juli.

og Guds Søn vågnede af sin søvn, sønderbrød dødens bånd og åbenbarede sig kort efter for Maria, som han sendte til disciplene med den glædelige efterretning, at han var opstanden, og fastsatte et sted, hvor han ville møde dem. Efter at de havde set ham, blev deres sorg forvandlet til glæde, og alle deres tidligere forhåbninger blev pludselig vakt påny; de skulle ikke længere råbe, at himmeriges rige er nær, men de skulle opholde sig i Jerusalem, indtil riget var blevet oprettet, og de beredte sig derfor til at åbne rigets dør og indlemme fremmede og udlændinge i det som lovlige borgere, ved forvaltningen af bestemte love og forordninger, som var de uforanderlige indlemmelsesbetingelser, uden hvilke intet menneske nognsinde kan blive borger i Guds rige. Efter at være opfaret til det høje, og efter at være blevet kronet med al magt i himmelen og på jorden, kom han atter til sine disciple og gav dem deres fuldmagt, idet han sagde til dem: »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt. Og disse tegn skal følge dem, der tror: i mit navn skal de uddrive onde ånder; de skal tale med nye tunger; de skal tage på slanger, og hvis de drikker dødbringende gift, skal det ikke skade dem; på syge skal de lægge hænder, og de skal blive raske.« (Mark. 16:15-18).

Nu vil jeg gerne have, at læseren ikke lader denne opfordring upåagtet, før han forstår den, thi hvis han een gang forstår den, kan han ikke tage fejl af Guds rige, men vil straks opdage visse ejendommeligheder, der altid vil udmærke det fremfor alle andre riger eller religionssystemer på jorden; og for at ingen skal misforstå det, vil vi gennemgå det og betragte hver del omhyggeligt i dets rette lys. For det første skulle de prædike evangeliet, eller, med andre ord, den glædelige tidende om en korsfæstet og opstanden Forløser for hele verden; for det andet, enhver, som troede og blev døbt skulle blive salig; for det tredie, den, som ikke troede, hvad de prædikede, skulle blive fordømt, og for det fjerde, visse tegn skulle følge dem, som troede: — 1) de skulle uddrive djævle; 2) de skulle tale med nye tunger; 3) de skulle tage på slanger; 4) hvis de drak dødbringende gift, skulle det ikke skade dem, og 5) de skulle lægge hænderne på de syge og helbrede dem.

Det må enten være forsætlig blindhed eller ukendskab til sproget, der nogensinde har kunnet skabe misforståelse angående dette; thi nogle fortæller os, at disse tegn kun skulle følge apostlene; og andre fortæller, at de alene skulle følge de troende på den tid. Men Kristus sætter prædiken, tro, salighed og tegnene, der skal følge, altsammen på lige fod — hvor det ene blev begrænset, måtte det andet også blive det;

hvor det ene ophørte, gjorde det andet det også. Dersom sproget begrænser disse tegn til apostlene, da begrænser det også tro og frelse til dem. Dersom disse tegn ikke skulle følge andre, da kunne andre heller ikke tro, og som følge deraf kunne andre heller ikke blive frelst. Og dersom sproget begrænser disse tegn til kristendommens første dage, så begrænses frelsen også til samme tid, thi det ene begrænses lige så meget som det andet; hvor det ene er i kraft, er det andet det også, og hvor det ene ophører, må det andet også standse. Man kunne lige så godt sige, at det at prædike evangeliet ikke længer er nødvendigt, heller ikke tro eller frelse, eller at det kun var nødvendigt i begyndelsen for at stadfæste evangeliet, som at sige, at tegn kun behøvedes i begyndelsen for at stadfæste evangeliet. Men, spørger den forbavsede læser, er disse tegn da ikke ophørt blandt menneskene? Jeg svarer: bevis, at de er ophørt, så har du netop et tegn på, at evangeliet ikke længere bliver prædiket, og at menneskene er holdt op med at tro og blive frelst, samt at Guds rige ikke findes i verden, hvis dette ikke er tilfældet, da beviser det, at Jesus Kristus er en bedrager og hans forjættelser følgelig uden kraft.

Da vi nu har drøftet og forstået apostlenes fuldmagt, så lad os betragte oprettelsen af Guds rige i apostlenes dage nærmere. Da Frelseren havde givet dem deres myndighed, befalede han dem at vente og ikke begynde på deres mission, før de var blevet iført kraften fra det høje. Men hvorfor denne tøven? Fordi ingen mand nogensinde har været eller kan være skikket til at prædike dette evangelium og undervise om alt, hvad Jesus befalede, uden ved den Helligånd, og denne Ånd er meget forskellig fra den, som uinspirerede mænd er besjælede af; thi den Helligånd, som Jesus taler om, skulle vejlede ind i al sandhed og påminde dem om det, som han havde lært dem, og vise dem de tilkommende ting — for ikke at tale om, at den skulle dygtiggøre dem til at tale alle jordens tungemål. En mand, som prædiker, trænger i høj grad til den Helligånd, for det første til at vejlede ham ind i al sandhed, så han kan vide, hvad han skal belære om; for det andet til at styrke hans hukommelse, så han ikke forsømmer at undervise om det, som Kristus havde befalet, og for det tredie for at kunne advare sine tilhørere om de farer, der nærmer sig, og dette vil gøre ham til profet. Heraf kan læseren se, hvor omhyggelig Jesus var, for at ingen skulle prædike hans evangelium uden ved den Helligånd. En sådan mand vil tillige erfare, hvor forskellig sandhedens ånd er fra de andre ånder, som nu sværmer på jorden og bedrager verden under den Helligånds navn. Hvis de nuværende kirkesamfund har den Helligånd, hvorfor er det da så vanskeligt for dem at forstå sandheden? Hvorfor vandrer de da på så mange forskellige

veje og har så mange forskellige lærdomme? Hvorfor behøver de da hele biblioteker af prædikener, traktater, teologiske afhandlinger, argumenter og meninger, alle skrevet ved menneskelig visdom, uden engang at gøre påstand på at være inspirerede? Med god grund siger Herren sorgfuld: »Deres frygt for mig er menneskebud, som de har lært.« Men for at vende tilbage: Apostlene ventede i Jerusalem, indtil de blev ifort kraft fra det høje, og først da begyndte de atter at prædike evangeliet.

Her har vi opdaget flere ting, som hører til et rige. For det første har vi fundet en kronet Konge, som sidder ved Guds højre hånd, og til hvem der er givet al magt i himmelen og på jorden; for det andet bemyndigede embedsmænd, lovmæssigt beskikkede til at varetage regeringens sager, og for det tredie loven, som riget skal styres efter og som indeholder *alt, hvad Jesus havde befalet sine disciple at lære folket.*

Hvis vi nu kunne finde ud af, hvorledes menneskene bliver borgere i dette rige, jeg mener måden, hvorpå indlemmelsen skete, da har vi fundet Guds rige, således som det var på den tid, og vi vil derfor ikke være tilfredse med de kirkesamfund, der i vore dage udgiver sig for at være Guds rige og ikke ligner dette mønster.

Der fandtes ingen indfødte borgere i dette rige, thi både jøderne og ikke-jøderne var nedsunket i synd og vantro, af hvilken grund ingen kunne blive borgere i riget uden indlemmelsesloven. Alle, som troede på Kongens navn, havde ret til at blive optaget, men der var kun een ufravigelig regel eller plan, hvorved de blev indlemmede, og alle, som gjorde påstand om borgerret på nogen som helst anden måde, blev anset som tyve og røvere og kunne aldrig blive optaget. Denne regel viser sig tydeligt i Frelserens ord til Nikodemus: »Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand (det vil sige døbt i vand) og ånd (det vil sige døbt med ånden).« (Joh. 3:5).

Peter var den, til hvem himmeriges nøgler blev givet, og det var hans pligt at åbne riget, såvel for jøderne som for ikke-jøderne. Vi vil derfor omhyggeligt undersøge måden, hvorpå han indlemmede jøderne på pinsedagen.

Da mængden samlede sig, stod Peter frem sammen med de elleve, opløftede sin rost og talte til dem om skrifterne og vidnede om Jesus Kristus, om hans opstandelse og himmelfart, så mange blev overbevist om sandheden og spurgte, hvad de skulle gøre. Det var ikke kristne, men det var mennesker, som netop i det øjeblik blev overtydet om, at Jesus var Kristus, og fordi de var overbevist om det, spurgte de: »Hvad skal vi gore?« Peter sagde til dem: »Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse,

så skal I få Helligånden som gave. Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde.« (Ap. Gern. 2:38-39). Kære læser, forstår du denne forkyndelse? Hvis du gør, vil du let indse, at dette evangelium i almindelighed ikke prædikes i vore dage. Lad os derfor undersøge det og gennemgå det sætning for sætning. Du husker, at de allerede troede, og det næste, de havde at gøre, var at omvende sig; altså for det første tro, for det andet omvendelse, for det tredie dåb, for det fjerde syndsforladelse, for det femte den Helligånd. Dette var evangeliets orden. Troen gav ret til at blive sønner eller borgere i riget; omvendlse og dåb i Jesu navn viste lydigheden, hvorved de blev optaget, og forjættelsens Helligånd var beseglingen eller pantet på deres indlemmelse, og denne var de sikre på at opnå, hvis de blot ville adlyde. Hvor hører man en sådan prædiken i vore dage? Hvem lærer os, at kun de, som tror og omvender sig, skal døbes og ingen andre? Måske læseren vil sige, at baptisterne gør det. Men opfordrer de menneskene til at lade sig døbe, når de tror og omvender sig? Tilsiger de dem syndsforladelse, og lover de dem den Helligånds gave? Husk nu på, hvilken virkning den Helligånd har på folk, der modtager den. Den vil vejlede dem i al sandhed, styrke deres hukommelse og vise dem det tilkommende. Og profeten Joel har sagt, at den vil lade dem drømme drømme, se syner og profetere. Læser, hvor finder du et evangelium som dette prædiket blandt menneskene? Ville nogen behøve at gå bedrøvet uge efter uge uden syndsforladelse eller den Helligånds trøst, dersom Peter stod midt iblandt os og nøjagtigt fortalte, hvorledes vi skulle få disse velsignelser? Hvad ville du tænke, om en forsamling på tre tusind mennesker kom frem og bad om, at der måtte blive holdt bøn for dem, og en af præsterne (ligesom Peter) ville befale dem hver især at omvende sig og blive døbt til syndernes forladelse og love dem den Helligånd, som skulle give dem drømme, syner og profetiens gave, og han så, i forening med sine kaldsbrødre, i samme time ville begynde med at døbe de troende og fortsætte dermed, indtil de havde døbt dem allesammen, og den Helligånd faldt på dem, så de begyndte at se syner, tale i andre tungemål og profetere? Ville det rygte da ikke udsprede sig vidt og bredt, at der var kommet en ny lære, som var helt forskellig fra alle dem, der nu forkyndes blandt menneskene? Jo, siger læseren, det ville rigtignok være noget nyt og forunderligt for os alle. Men hvor forunderligt det end er, så er det dog det evangelium, som blev prædiket af Peter på pinsedagen, og Paulus erklærer, at han prædikede det samme evangelium som Peter og tilføjer endda, »Men om så vi selv eller en engel fra himmelen forkyndte jer evangeliet i strid med

det, vi har forkyndt jer — forbandet være han!« (Gal. 1:8). Nu behøver læseren ikke længere at forundre sig over, at disse tegn ikke følger dem, som tror på noget andet evangelium eller nogen anden lære, som afviger fra det, apostlene prædikede.

Men lad os vende tilbage til Guds rige, som blev organiseret i apostlenes dage. Vi ser, at tre tusind personer blev optaget i riget den første dag, døren åbnedes. Disse, tilligemed de mange andre, som senere kom til menigheden, var altså rigets undersåtter, der, efter at være blevet indlemmede på den lovmæssige måde, blev som et helligt tempel for Herren. Således har vi bortryddet den mængde sekterisk tradition og overtro, som er samlet omkring os, og efter en omhyggelig søgen har vi opdaget Guds rige, som det oprindeligt var organiseret i apostlenes dage, og vi har set, at det er så forskelligt fra alle nutidens religionssystemer, såvel i embeder som i ordinancer, kræfter og privilegier, at intet menneske behøver at tage fejl af det. *(Fortsættes).*

H. C. Andersen-Dag proklameret

I Deseret News, Salt Lake City, fandtes den 1. april 1953 følgende artikel:

Torsdag den 2. april, den berømte danske eventyrdigters 148-års fødselsdag, er blevet proklameret som H. C. Andersens Dag af borgmester Earl J. Glade.

Da borgmester Glade overrakte den officielle proklamation til Orson B. West, præsident for De Sidste Dages Helliges Danske Organisation, udtrykte han sin glæde over på denne måde at kunne hædre Salt Lake-borgere af dansk afstamning.

»I Danmark er H. C. Andersens fødselsdag en speciel højtidsdag,« forklarede hr. West, »nu kan vi dansk-amerikanere passende fejre lejligheden, som vi gjorde det i vort gamle land — med programmer og sammenkomster, hvor nogle af de af hele verden elskede eventyr vil blive læst op og dramatiseret.

Hædersbevisning til eventyrdigter — Orson B. West (til venstre), præsident for S. D. H. Danske Organisation, og Richard V. Gregersen ser til, medens borgmester Glade underskriver proklamationen, der hædrer H. C. Andersens minde.

Opførelsen af filmen »Hans Christian Andersen«, som første gang vises den 3. april på Capitol Theater, har også genoplivet interessen for de sagn og den baggrund i Danmark, som har inspireret digteren.«

I sin proklamation forklarede borgmester Glade, at »vore borgere af dansk afstamning har bidraget til det borgerlige og kulturelle liv i Salt Lake City« og »Danmark har givet verden H. C. Andersens udødelige værker til fryd og glæde for generationer af vore børn, og for alle dem, som er unge af hjerte og sind ....«.

(Som det vil være bekendt, har Orson B. West tidligere været missionspræsident for den danske mission, og Richard V. Gregersen har været grensforstander i København gennem mange år. Red. anm.)

Kirken ude omkring.

I det islandske blad TIMINN har Vigus Gudmundson, Reykjavik, som ikke er medlem af Kirken, den 1. marts 1953 skrevet en artikel *Kirkebygninger og gudstjenester,* hvoraf vi citerer følgende fra en oversættelse, som er blevet tilsendt os fra Reykjavik:

.... Angående kirkebygninger og gudstjenester synes jeg, mormonerne i deres smukke hjemland, Utah, i de sydvestlige Rocky Mountains, står i forreste række.

Deres gudstjeneste udmærker sig meget ved det, at der ikke er en bestemt præst eller nogen anden, som holder en kedelig lang tale, som det er skik her i landet (Island), men hver enkelt kirkegæst har sit arbejde under gudstjenesten, med korte bønner, sange, korte svar på forskellige spørgsmål o. s. v. Ved det fælles arbejde føler hver enkelt, at han er et nødvendigt led i gudstjenesten ....

.... Det er naturligvis også på andre områder end ved gudstjester, at der lægges for lidt vægt på deltagernes fælles arbejde. Jeg husker i en lille ungdomsforening, som jeg var medlem af en gang, at næsten hvert eneste medlem tog levende del i de forskellige arbejder i foreningen. Dette var en af de allerbedste foreninger, som jeg nogensinde har været medlem af.

De fleste af dem, der er i bestyrelsen for de forskellige kulturelle foreninger, begår den fejl, at de lader deres eget lys skinne for meget. Men den store forsamling sidder udenfor uden at deltage i arbejdet, taber interessen og opgiver efterhånden det hele og forlader foreningen.

Skønt der i mormonernes gudstjenester og skikke er forskellige ting, som jeg ikke helt synes om, så er deres kirkeliv og mange grene af deres kultur al opmærksomhed værd, og noget af det er rent ud sagt vidunderligt. Men vejen til deres kultur og deres foreningers arbejde overhovedet går for det meste igennem Kirken.

Blandt det, jeg beundrede mest hos mormonerne, var deres kirkebygninger. Kirkerne var på samme tid også forsamlingshuse og skoler.

I den ene ende af husets hovedetage var der alter og andet, som smykker og hører til et kirkekor, men i den anden ende var der en scene og ved siden af forskellige værelser, ligeledes oppe i øverste etage og i kælderetagen. I disse lokaler blev der undervist i forskellige fag, og der var også andet arbejde, som man godt kan kalde fritidsarbejde.

Når en gudstjeneste skulle begynde, blev der trukket for scenen og væggen, som skilte koret og hovedsalen fra loft til gulv, blev trukket til side. Så var huset en stor og herlig kirke.

Men når der skulle være en anden slags sammenkomst, skuespil, dans, foredrag, koncert eller andet, blev væggen trukket for koret, og i den anden ende blev der trukket fra scenen, så nu var huset et stort og pragtfuldt forsamlingshus, hvor man med liv og sjæl deltog i mange slags udmærkede fornøjelser ....

.... Når jeg kom ind i deres kirker i Utah, måtte jeg ofte tænke på den kortsynethed, som synes at herske ved de islandske kirkebygninger. Her bruger man store summer til bygning af kirker her og der i landet, kirker som i de fleste tilfælde kun er lidet hyggelige, og mange af dem står øde og tomme uden at være i brug op til 360 dage om året, og næsten alle en stor del af året. Så bygger man

mange slags forsamlingshuse og foreningshjem, men mange af disse står også de fleste dage af året uden at være i brug.

Hvorfor skulle dette ikke kunne forenes?

Her er en opgave for socialt anlagte, snilde og energiske mænd: At bygge huse, som kan forene kirkearbejde, undervisning, fritidsarbejde og fornøjelser.

Disse forsamlingshuse ville kunne blive mere egnede og bedre for såvel åndelige som verdslige spørgsmål og for bedre og sundere fornøjelser end de, som nu er de mest almindelige. Desuden ville de spare mange penge i forhold til den metode, der nu anvendes.

Mange vil måske synes, at det er ugudeligt at tale om forening af himmelske og verdslige ting. De synes måske, at Kirkens rolle kun skal være den, at præsteviede mænd skal have eneret på der at larme og lovsynge »en Gud, som bor i skyerne«.

Men den, som skriver dette, har fra barndommen været betaget af den udmærkede og fremadstræbende præst, Tomas Sæmundssons ord, de ord, som han selv viste så godt i praksis.

»Skønt vort mål skal være himmerig, så må vi dog ikke glemme, at vor vej først ligger over jordens rige«.

Thorvaldur Kolbeins (frit oversat).

Ved generalkonferencen i Salt Lake City i april sang det skandinaviske kor, som tæller ca. 275 medlemmer, to gange i Tabernaklet. Det er en stor ære for de skandinaviske lande, idet det er meget sjældent, at et ikke-amerikansk kor synger ved Kirkens største begivenheder, generalkonferencerne.

Distriktskonferencerne — foråret 1953.

Aalborg distrikt 28., 29. og 30. marts.

Konferencen indledtes med en banket, arrangeret af ungdomsforeningen lørdag eftermiddag. Efter spisningen var der en morsom underholdning, udført af medlemmer fra de forskellige grene i distriktet.

Lørdag aften afholdtes koncert med ældste Thomas Patten som dirigent, søster Inger Fischer som pianist og broder Aage Dahl som organist. Koret sang nogle dejlige sange, afvekslende med musik- og sangnumre ved forskellige søskende og missionærer. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident William M. Hansen, takkede koret og talte om, hvor stor betydning sang kunne have. Tilstede 189.

Søndag morgen afholdtes Kvindelig hjælpeforenings møde og præstedømsmøde. Præstedømmet holdt sit møde i den lille sal; der foretoges en del forfremmelser indenfor præstedømmet, og missionspræsident Junius M. Sorensen talte og opfordrede alle til at være trofaste i at holde Herrens bud. Tilstede 44.

Odense, 3., 4. og 5. juli.

Ved Kvindelig hjælpeforenings møde talte søster Mary G. Sorensen om betydningen af kredslærerindearbejdet, og opfordrede alle søstre til at støtte dette vigtige arbejde.

Søndagsskolen begyndte kl. 10 under ledelse af distriktspræsident Frank E. Lund. Programmet blev udført af søndagsskolerne i Aalborg, Hjørring og Frederikshavn, og derefter hørte vi forskellige taler af medlemmer fra Aalborg og ude fra distriktet. Tilstede 168.

Umiddelbart efter søndagsskolen var der dåbsmøde, hvor der blev døbt to familier fra Aars. Tilstede 80.

Kl. 15,30 afholdtes et specielt møde. Efter at nadveren var omdelt, hørte vi taler af missionærerne, som havde hver sit emne ud fra Den kostelige Perle. Tilstede 120.

Søndag aften var konferencens hovedmøde. Distriktspræsident Frank E. Lund blev afløst, og i stedet blev indsat ældste Clifford J. Kindred, som takkede for den tillid, der var vist ham i hans nye kaldelse. Ligeledes talte ældste Frank E. Lund og takkede alle for den tid, han havde været i Aalborg, og opmuntrede søskende til at være gode sidste dages hellige. Derefter hørte vi fra præsident William M. Hansen, som talte om Kristi død og opstandelse. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte derefter om »Se din Konge kommer til dig«, og til slut talte missionspræsident Junius M. Sorensen om renhed over for Guds Ånd og ønskede, at alle medlemmer ville være lydige i at holde Guds bud og befalinger. Tilstede 116.

Konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident Frank E. Lund.

Som slut på konferencen afholdt Kvindelig hjælpeforening en vellykket bazar mandag aften. Tilstede 110. *C. H. B.*

Københavns distrikt 11., 12. og 13. april.

Konferencen indledtes lørdag aften med en koncert af grenens sangkor med ældste Rex Erickson som dirigent og med broder Niels Hendriksen som organist. Koret sang nogle af Kirkens smukke, gamle sange og enkelte andre numre, afvekslende med sang- og musiknumre ved missionærer, søskende og venner. Som akkompagnatør medvirkede søster Inger Fischer, Hobro. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, takkede koret og de øvrige medvirkende for det store arbejde, de havde lagt i koncerten, og fremhævede sangens og musikkens betydning for Kirken og dens medlemmer. Tilstede 201.

Søndag morgen afholdt Kvindelig hjælpeforening møde for søstre og venner fra distriktet. Missionens præsidentinde, søster Mary G. Sorensen, talte om kredslærerindearbejdets store betydning for Kirkens medlemmer, og præsident William M. Hansen, 2. rådgiver i mis-

sionspræsidentskabet, takkede søstrene for deres store arbejde og talte om kvindens betydning for Kirken og samfundet. Tilstede 35.

Samtidig afholdt præstedømmet møde, hvor præsident Ejnar Nielsen talte om præstedømmets pligter ud fra 1. Tim. 3. kapitel. Missionspræsident Junius M. Sorensen talte om præstedømmets magt, bl a. over elementerne. Tilstede 49.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, hvor børnene fra søndagsskolerne i København, Amager og Slagelse i tale og sang fremførte et program ud fra emnet »De ti bud«. Derefter fik forstanderne for de tre søndagsskoler lejlighed til at tale. Tilstede ca. 150.

Umiddelbart efter søndagsskolen afholdtes dåbsmøde, hvor 4 nye medlemmer blev indlemmet i Kirken.

Kl. 14,30 afholdtes et specielt nadvermøde. Efter indledende sang og bøn opretholdtes Kirkens autoriteter, distriktspræsidenten, ældste Howard E. Otteson, blev afløst, og i stedet blev indsat ældste Creed Mortensen. Efter håndspålæggelse af de søskende, der netop var blevet døbt, omdeltes nadveren, hvorefter missionærerne fremførte et interessant program. Emnet var »Josefs stav for retten«, og det var formet som en retssag med anklage mod og forsvar for Mormons Bog. Alle missionærerne i distriktet deltog, enten som anklagere eller forsvarere. Tilstede 78.

Søndag aften afholdtes konferencens sidste møde. Den nye distriktspræsident, ældste Creed Mortensen, bar sit vidnesbyrd, hvorefter den afløste distriktspræsident, ældste Howard E. Otteson, talte om forældrenes ansvar overfor deres børn ved at være et godt eksempel for dem. Efter en sang af koret talte præsident William M. Hansen om ægteskab for tid og evighed og takkede for den tid, han havde været i Danmark, da det var den sidste konference, han vil overvære i København. En sekstet, bestående af missionærer og søskende, sang »Dette hus velsign«, hvorefter præsident Ejnar Nielsen talte om de sidste dage, som der var åbenbaret om, og om Kristi genkomst, lad os have olie på vore lamper, så vi er beredt, når Brudgommen kommer. Efter at koret havde sunget »Se himlen forkynder«, talte til slut missionspræsident Junius M. Sorensen om, hvordan det vil gå os, når vi forlader denne jord. Sandheden skal frelse os, og vi vil alle mødes for Herrens domstol. Præsident Sorensen formanede os til at være trofaste i Kirken. Som afslutning på den dejlige konferencedag sang forsamlingen »Kom Hellige«, og broder Gunner Andersen, Slagelse, sluttede med bøn. Tilstede 178.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident Howard E. Otteson.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening en vellykket bazar med salg af håndarbejder og forfriskninger samt fiskedam, skydebane og andre underholdende spil. Tilstede 135. *M. K.*

Odense, 3., 4. og 5. juli.

Kredslærernes budskab.

Ny åbenbaring.

Vor kirke skiller sig særligt ud fra de andre kirkesamfund ved vor tro på ny åbenbaring, og det kan da spørges: Er denne tro i modstrid med Bibelens lære? — Nogle få skriftsteder fremføres som bevis på, at åbenbaring ikke skulle fortsætte, især fra slutningen af Johannes' Åbenbaring og dermed fra slutningen af Bibelen, at hvis nogen lægger noget til dette, skal Gud lægge på ham de plager, som er skrevet om i denne bog, og hvis nogen tager noget fra denne profetiske bogs ord, skal Gud fratage ham hans del i livets træ......

I naivitet antager nogle, at disse ord gælder hele Bibelen, idet de ikke ved eller tænker over, at Bibelen er en samling bøger, og at ingen af forfatterne kunne skrive på de andres vegne.

Også i 5. mosebog 4:2 og 12:32 læser vi om, at ingen må lægge noget til eller trække noget fra, hvad Gud byder dem.

Det er omtrent som skrevet til fremtidige afskrivere og oversættere, at de ikke må ændre på teksten og ikke tilføje egne meninger og fortolkninger.

At der er kommet nye ting frem siden Moses, er noget vi ved, men det forandrer ikke Mosebøgerne, at der er kommet nye ting frem, siden Johannes skrev åbenbaringens bog, forandrer eller tilføjer ikke noget til denne bog, der er kun kommet flere bøger og bøger med specielle navne, såsom en række bøger samlet i Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle.

Til støtte for vor tro på fortsat åbenbaring kan der anføres adskillige skriftsteder, f. eks. Amos 3:7: Nej, den Herre, Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.

Se også 4. Mosebog 12:6: ......Når der ellers er en profet blandt jer, giver jeg mig tilkende for ham i syner og taler med ham i drømme, eller 1. Kor. 14:1, hvor Paulus anbefaler de hellige, at søge efter de åndelige gaver og »især efter at tale profetisk«. — Se også 1. Tess. 5:19—21, Luk. 12:2, Matt. 11:25. — Tænk også på Jesu ord (Matt. 4:4) »at mennesket lever ikke af brød alene, men også af hvert ord, som udgår af Guds mund.«

At der har været åbenbaring i gamle dage og i apostlenes tid, anerkendes af de fleste, men hvorfor skulle Gud da ændre taktik? — endda det anføres, at han er den samme i går, i dag og til evig tid.

Er det da sådan, at vor tid ikke har brug for åbenbaring?

De mange religiøse samfund og deres forskellige opfattelse af næsten alle lærepunkter, synes at være bevis nok for, at åbenbaring er højst tiltrængt til vor tid.

Og lyset er kommet, det skinner i mørket, men mørket begriber det ikke. — Lad os da glæde os over lyset, vi har modtaget, og værne flammen under de storme, der møder os; lad os som Paulus skriver

(Kor. 14:1): Hige efter kærlighed og stræbe efter åndelige gaver, og især, at vi måtte have profetiens gave, så vi må have Helligåndens vejledning og inspiration, såvel i vort private liv, som til de stillinger vi eventuelt beklæder i Kirken.

Ejnar Nielsen.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Moders dag.

Den anden søndag i maj er i de fleste lande viet til at yde en hyldest til vore mødre.

Heldig er i sandhed den dreng eller pige, som har en god moders kærlighed, men endnu mere heldig er den mand eller kvinde, som har en moder at vende sig til. En, som de kan dele glæde, lykke og fremgang med. En moder, som kan give råd og vejledning. Når sorger eller ulykker kommer, er hun den, som kan trøste det sørgende hjerte.

Er du nogensinde standset op for at tænke på, hvor sjældent du udtrykker din kærlighed til din moder? Du kan fejle og vakle, men det er moder, som forstår og tilgiver, og det er moder, som opmuntrer og råder dig.

Der er ingen andre, der er så villig til at ofre sig som moder, når vi er syge, mismodige eller besværede. Hvorfor ikke fortælle hende, hvor meget vi trænger til hende? Det er bedre at lade hende det vide i ord og gerninger, hvor meget vi elsker hende.

Under alle livets omskiftelser lad os ikke glemme at være venlige mod moder. Giv hende blomster, medens hun lever, og lad dem blomstre på hendes vej, hun vil ikke have brug for dem, når hun først er gået til hvile.

Hvis vi ville hædre vor moder, medens hun endnu er her, ville vi gøre hver dag til en »Moders Dag«.

Hvis vi altid ville holde os for øje et åndeligt billede af moder, ville mangen en fristelse ikke have nogen tillokkelse, og selv om moder måske er langt borte, ville vi føle hendes indflydelse og ville ikke foretage os noget, der kunne volde hende sorg eller bekymring.

Det er kun få ædle og dygtige mennesker, der har levet på jorden, som ikke kan spores tilbage til en moders indflydelse.

En moders kærlighed lider længe og er altid venlig. Moderen er den, der i sandhed skaber et hjem. Det er hende, der giver hjemmet dets præg og skønhed. Hun har magt til at skabe et hus om til et hjem. Det moderlige instinkt for offervilje, omsorg og kærlighed har skabt det kærlige familieliv, som den civiliserede menneskehed kender. Disse guddommelige egenskaber, hendes instinkt, har givet hende verdens tilbedelse og hyldest.

Odense, 3., 4. og 5. juli.

En hyldest til Moder.

Jeg hylder dig, Moder, hvis navn er som musik. Ingen dronnings eller prinsesses navn kunne betyde så meget for mig. Din trofasthed om dagen er som den opgående sol om morgenen. Din nattevågen som de blinkende stjerner på himlen.

Jeg hylder dig, Moder, som vågede og passede på os, medens andre sov; medens andre hvilede, sled du i det; når andre havde glemt, huskede du stadig. Skønt træt af lange dages slid, bøjede du dig over min seng og dyssede mig i søvn.

Jeg hylder dig, Moder, i mindet om min spæde barndom; i mindet om min barndoms legende dage, i mindet om de senere års fremgang eller skuffelser, i mindet om latter, om arbejde, om kærlighed; jeg hylder dig, Moder.

Min erindring om dig vil vare længe og inderligt. Og på denne mindedag længes mit fulde hjerte efter dig. Til dig bringer jeg mine taknemmelige tanker, og mod dig løfter jeg min kærligheds bøn.

Jeg hylder dig, Moder, jeg hylder dig!

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen.

Nadververs for maj—juni 1953:

O, hjælp os, Gud, så vi forstår
forsoningsofferet, vi får
som gave fra din Søn på jord,
den Livets Prins, vor Frelser stor.

Hvor alvorligt tager du dit søndagsskolearbejde — og dig selv? Nogle mennesker synes at bekymre sig mere for, om de får tak for det, de udfører, end for at gøre deres arbejde, så de fortjener tak. Desværre er der nogle, der sommetider føler, at de er altfor betydelige til at deltage i et velledet bønnemøde eller funktionærmøde. Og der er af og til nogen, der synes at have en stilling kun på grund af den titel, der følger med, men som ikke vil yde mere end et ganske lille arbejde i stillingen. Og sommetider er der gode ledere, som giver det indtryk, at de tager sig selv altfor alvorligt, skønt de i virkeligheden ikke gør det.

På den anden side varmer det en i hjertet, når vi ser trofaste mennesker i Kirken, som tager deres søndagsskolearbejde alvorligt, ikke sig selv. Dronning Wilhelmina af Holland viste sig første gang som dronning på balkonen på det kongelige palads i Amsterdam. Hun var kun ti år gammel. Hun så ud over et uhyre hav af ansigter. »Moder, tilhører alle disse mennesker mig?« spurgte den lille dronning. Hendes moder, enkedronningen, svarede: »Nej, mit barn, det er dig, som tilhører alle disse mennesker.« Det var en kongelig lektie i at tage det store arbejde, ikke sig selv, alvorligt.

Hvad med dig og dit søndagsskolearbejde? Tilbringer du altfor megen tid med at pudse din egen krone? Det er bedre at lade skæret

Årets begivenhed: Stævnet selvfølgelig!

komme fra din egen ydmyge hengivelse til det foreliggende arbejde. Lad os arbejde på at gøre vor søndagsskole til den bedste.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen.

Da en flok unge mennesker engang forlod Det første Præsidentskabs kontor i Salt Lake City, sagde en af dem til de andre: »Må I være velsignet med visdom«. Vi behøver alle visdom — enkel, kærlig, evig, ligefrem visdom for at kunne lede ungdommen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi behøver visdom til at forberede, til at lede, til at stå i spidsen for og til at vejlede. Vi behøver klogskab til at få vor egen livsvisdom til at bortskaffe det unødvendige, så vi kan få tid og styrke til det, der er nødvendigt — visdom til at anvende alle de hjælpemidler, som vi ejer i vort hjerte, vort sind og vore tanker, i vort arbejde. Vi behøver visdom — visdom.

Og denne store gave er vor, hvis vi beder om den. For over hundrede år siden kom en ulærd, uøvet ung mand, som i sin store forvirring søgte om hjælp, til dette hellige skriftsted i Jakobs Brev: »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.« Mange har læst dette skriftsted og er gået let hen over det. Men denne unge mand læste det, troede på det og bad — uden at tvivle. Således blev Profeten Joseph Smith et redskab til at gengive Jesu Kristi evangelium til verden i disse dage og derved forklare os alt, hvad der hører til frelsen — endda hvorledes vi skal bede om visdom. Bed til Gud.

»Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did for vinden.«

Ungdomsstævnet 1953.

Et vidunderligt program er blevet udarbejdet for alle til stævnet i Odense, og vi håber, I alle forbereder jer til at komme!

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Primary.

Præsident McKay har engang sagt: »Vort lands kostbareste ejendom er ikke vore uhyre landstrækninger, som ernærer vore fåre- og kvægflokke, ikke de produktive gårde, ikke vore skove, ikke vore miner eller vore oliekilder, som frembringer uhyre rigdomme — — vort lands største rigdom er vore børn, vore unge mænd og kvinder, hvis karakter i høj grad vil bestemme nationens fremtid«. Fremtiden tilhører vore børn og ikke os. Og den vil tilhøre ikke dem, hvis intelligens er skarpest, men dem, hvis karakter er den stærkeste. Som børnenes lærere er det nødvendigt, at vi er årvågne hvert eneste øjeblik. For det, vi lærer dem nu, vil hjælpe dem i fremtiden, og det er vor pligt at lære dem de rette principper. Det er en trængende nødvendighed i vor kirke, at forældre og lærere arbejder i mere nært

Odense, 3., 4. og 5. juli.

samarbejde. Mangel på samarbejde mellem forældre og lærere skyldes næsten altid misforståelse. Præsident Wilford Woodruff sagde: »Vore børn må ikke forsommes, de bør modtage den rette opdragelse i både åndelige og materielle ting .... Vi bor lære dem at bede .... Vis mig en moder, som beder, som er kommet igennem et livs prøvelser ved at bede, som har haft tillid til Herren, Israels Gud, i alle prøvelser og vanskeligheder, og hendes born vil følge den samme sti«. Lad os arbejde sammen og lære vore børn disse vidunderlige principper. *Primary hovedbestyrelse.*

Genealogisk forening.

Det røre, som er skabt indenfor folkekirken ved, at dennes præster ikke har kunnet enes om, hvorvidt Biblen giver løfte om et liv efter dette eller ej, har virket forstemmende på samme kirkes tilhængere, og det er jo ikke så underligt. For de mennesker, der ikke tilhører folkekirken og i særdeleshed for os sidste dages hellige, er uenigheden et yderligere bevis på den svage grundvold, samme kirke er bygget på, samtidig med, at det ikke kan undgå at styrke vort vidnesbyrd om og tro på et liv efter døden. Man ser, hvilket resultat man kommer til, når dogmatikere gennem fortolkninger og begrebsforvirrende forklaringer søger at få andre meninger ud af skriften end den, ordene giver udtryk for. I *vor* lære om genealogi er der ikke rum for tvivl om et fortsat liv. I Biblens overordentlig mange og klare henvisninger til det evige liv finder vi trøst og tro på, at vi skal leve videre, ligesåvel som at vi har været til før, og ingen professionel bibelfortolker kan rokke ved vor tro på, at vi gør et velsignelsesrigt arbejde, når vi fortsat beskæftiger os med at samle vore kære afdødes navne og fortsat sender disse til vore templer og lader gøre arbejde for dem. Lad al den snak om, at vi ikke kan stole på dette løfte, der gives os i Biblen, ikke rokke os en tøddel fra vor tro, og lad os takke Gud for, at der igennem ny åbenbaring også er givet os forvisning om et evigt liv. Vi kan kun have medlidenhed med de mennesker, der er stillet så uheldigt, at de må bygge deres livsanskuelse på så negativ en tro, som røret indenfor folkekirken har givet udtryk for, og lad os fortsat støt udføre vort arbejde for de døde.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage: Amager: Den 11. maj fylder soster Thora Henriksen, Grækenlandsvej 13, 75 år. »Stjernen« onsker hjertelig til lykke!

Aarhus: Den 18. maj fylder broder Johan Peter Johansen Dyhr 80 år. »Stjernen« ønsker hjertelig til lykke!

Odense: Den 9. maj fylder soster Anna Damsted Nielsen, Stegsted, 60 år. »Stjernen« onsker hjertelig til lykke!

København: Den 9. april fyldte søster Oline Andersen 80 år. »Stjernen« ønsker hjertelig til lykke!

Årets begivenhed: Stævnet selvfølgelig!

Fra missionsmarken

Adresser.

På opfordring bringer vi hermed adresserne på mødelokalerne i de byer, hvor der holdes møder i den danske mission:

Aalborg: Valdemarsgade 2.
Aarhus: Borupsgade 12.
Amager: Biens Allé 14, København S.
Esbjerg: Rolfsgade 123.
Fredericia: Prinsensgade 19 o. g.
Frederikshavn: N.I.O.G.T.-Logen.
Herning: Kastanieallé 4.
Hjørring: Vendelbogade 41.
Horsens: Smedegade 46.
Kolding: N.I.O.G.T.-logen
København: Priorvej 12, F.
Odense: St. Graabrødrestræde 24.
Randers: Provstegade 4.
Silkeborg: Vestergade 33 o. g.
Skive: Tinggade 7.
Slagelse: Skovsøgade 3.
Viborg: Sct. Mathiasgade 62.

Silkeborg: Primary i Silkeborg holdt en fastelavnsfest for børnene onsdag den 18. februar. De fleste af børnene var morsomt udklædt; vi slog »Katten af Tønden«, Benno Nielsen blev kattekonge og kårede som sin dronning Annie Sørensen. Bagefter var der saftevand og boller til alle. Vi havde en dejlig dag, og børnene var glade for den. Der var 27 tilstede. *S. R.*

København: Bestyrelsen for »Genealogisk forening« i København har længe ønsket at gøre et virkeligt fremstød for at fremme søskendes forståelse af det genealogiske arbejde, og lørdag den 7. marts kl. 19,30 havde foreningen derfor indbudt til en aften, om hvilken man vist roligt kan sige, at den blev lidt udover det almindelige. Aftenen blev holdt i et plan, som hævede den til det niveau, hvor et så alvorligt emne hører hjemme.

Der begyndtes med en tale af præsidenten, broder Hvistendahl, hvori han opfordrede alle til virkelig at tænke over, hvad de den aften ville komme til at opleve: så fulgte et klaverstykke og dernæst en prolog som optakt til aftenens skuespil »Broen«, som var i 4 akter og skrevet af søster Irma Petersen. Det blev udført af søskende, som til daglig omfatter det genealogiske arbejde med interesse og kommer til disse møder, og man følte straks, at de var gået til opgaven med liv og sjæl.

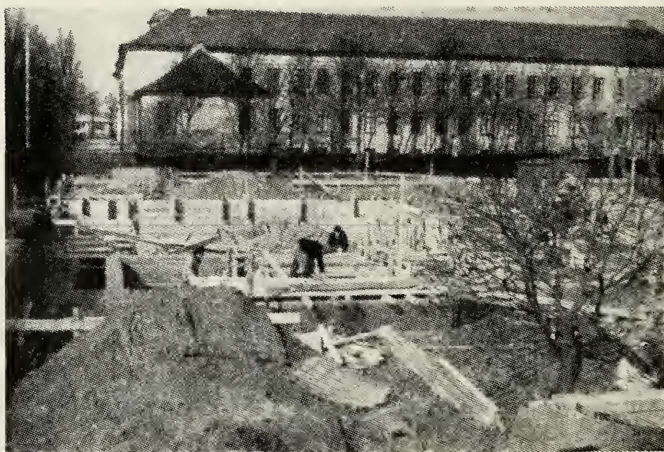
Idéen med stykket var at vise, hvad det betyder, at Kristus i sin tid byggede broen over det svælg, som før var mellem de døde, som havde modtaget evangeliet, og de, som ikke havde modtaget evangeliet på jorden — nemlig ved at organisere sin kirke i åndeverdenen — så *ingen* bliver glemt, d. v. s. alle får en chance til at høre evan-

geliet prædike, alle får en chance til at slutte en pagt med Gud, selv om de ikke har haft den her på jorden, men at de døde ikke selv kan komme videre uden vor hjælp. Det var dette emne, stykket handlede om, og vi fik lejlighed til at høre om forskellige situationer, der kan opstå ved, at vi forsømmer dette vigtige arbejde. Vi var både i åndeverdenen, hvor vi så mange vente med længsel på det stedfortrædende arbejde, vi så forskellen på modtagelsen af dem, som havde gjort dette arbejde, og dem, der havde forsømt det. Vi fulgte en families færden på jorden, fra de kom i forbindelse med kirken, og til de mødes med deres slægt på den anden side, kort sagt fik vi noget at tænke på. Slutningen var meget betagende, men skal ikke røbes her, da der sikkert vil blive lejlighed til at se det igen efter de mange forespørgsler, der allerede har været til bestyrelsen.

Aftenen sluttede med et par dejlige plader af Tabernakel-koret, en terzet, som sang »Brobyggeren«, og til sidst en lækker forfriskning, serveret af medlemmer af Genealogisk forening. Tilstede ca. 150.

I. P.

Randers: Lørdag den 14. marts afholdt Randers gren i Olympiahallens store lokaler en kæmpebazar til fordel for den nye kirkebygning. Det blev en stor sukces. Allerede da bazaren begyndte kl. 17, var der kommet mange tilstede. I det ene lokale blev der udført et underholdningsprogram; der var forskellige sangnumre, cowboy-musik, trompetsolo, sketches o. s. v. I samme lokale havde Kvindelig hjælpeforening sit lange salgsbord med mange smukke og nyttige beklædningsgenstande, ligesom der var auktion over forskellige af søstrene forarbejdede fine håndarbejder samt salg af lækre kager

Randers byggegrund den 20. marts 1953.

Årets begivenhed: Stævnet selvfølgelig!

og desserter; i et andet hjørne solgtes pølser og is m. m. Der var god søgning og rivende afsætning overalt. I det andet lokale var der forskellige boder, pilekast, skiveskydning, fiskedam, snoretræk o. s. v., hvor alle fik gevinst. Besøget steg en overgang til trængsel, da der var ca. 500 tilstede. Det var i alle måder en vellykket bazar, der gav et stort overskud. *Alex.*

Horsens: Lørdag den 28 marts afholdt Horsens gren bazar i Håndværkerforeningens havesal Der indledtes med et udmærket underholdningsprogram på godt en halv time; først en duet ved søstrene Grete og Lissi Leed, »Svalen«, åbningsbøn ved ældste Dennis Christensen, så sang og spillede ældste Reed Shepherd cowboysange, derefter spillede »Dixie Band« og grenens unge piger sang en morsom sang, »Det ringer«. Missionærerne Ben S. Hansen og Dennis Christensen sang en engelsk jægersang, hr. Kristian Sørensen sang solo Negro Spirituals, og der sluttedes med trompetsolo ved ældste Larry Slaughter og bøn ved distriktspræsident, ældste Kay L. Jensen.

Alle numre var meget fine, og alle var glade for underholdningen. Derefter åbnedes for boderne, og der indkom et godt overskud til grenen. Der var ca. 200 tilstede. Horsens gren ønsker hermed at bringe en hjertelig tak til de mange medlemmer og venner af Kirken, som på forskellig måde hjalp os til at muliggøre den vellykkede bazar. Mange tak! *E. D. U.*

København: I påsken havde København besøg af ungdomsforeningen fra Aalborg, sam gav os et par uforglemmelige dage. Påskelørdag den 4. april havde de indbudt os til en underholdningsaften, og med liv og lyst viste de os det ene storartede nummer efter det andet, og gang på gang kaldte de latter og bifald frem. Aftenens clou og det sidste på programmet var sangspillet »Jensen abdicerer«, som allerede har været vist i forskellige andre grene tidligere, og som de optrædende derfor var helt rutinerede i, og som hos tilskuerne vakte stor jubel. Tilstede ca. 150.

Søndag aften, der som altid den første søndag i april var overladt ungdomsforeningen, blev programmet fremført af Aalborg ungdomsforening, som dermed viste, at de også kunne magte det alvorlige. Aftenens emne var »Fader vor«, og i deklamation, taler og sang tolkede de denne Frelserens egen bøn. Foruden medlemmerne fra København gren var også Amager gren inviteret, og de mødte op i stort tal. Ialt var der ca. 200 tilstede.

Vi siger ungdomsforeningen og missionærerne i Aalborg tak, fordi de ville rejse den lange vej til København og vise os, hvad de formår.

M. K.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

DÅB

ESBJERG:

2. februar:

Niels Christiansen, døbt af ældste John Boyd Nielsen, håndspålæggelse af missionspræsident Junius M. Sorensen.

ODENSE:

1. marts:

Mary Rasmussen Nielsen, døbt af ældste Leon R. McCarrey, håndspålæggelse af ældste Marcus J. Gregersen.

Harald Gjennerskov Fischer Jensen, døbt af ældste Leon R. McCarrey, håndspålæggelse af ældste Marcus J. Gregersen.

Hertha Viola Larsen Jensen, døbt af ældste Leon R. McCarrey, håndspålæggelse af ældste Marcus J. Gregersen.

Bent Gjennerskov Jensen, døbt af ældste Leon R. McCarrey, håndspålæggelse af ældste Marcus J. Gregersen.

Gurli Elisa Gjennerskov Jensen, døbt af ældste Leon R. McCarrey, håndspålæggelse af ældste Marcus J. Gregersen.

Inge Viola Gjennerskov Jensen, døbt af ældste Leon R. McCarrey, håndspålæggelse af ældste Marcus J. Gregersen.

Erik Gjennerskov Jensen, døbt af ældste Leon R. McCarrey, håndspålæggelse af ældste Marcus J. Gregersen.

AALBORG:

29. marts:

Charles Jepsen Larsen, døbt af ældste Grant Gudmundsen, håndspålæggelse af samme.

Esther Margrethe Pedersen Larsen, døbt af ældste Thomas J. Patten, håndspålæggelse af samme.

Anna Marie Kristiane Larsen Hagensby, døbt af ældste Grant Gudmundsen, håndspålæggelse af samme.

Rosa Ragnhild Vind Pedersen, døbt af ældste Don Lee Decker, håndspålæggelse af samme.

KØBENHAVN:

7. april:

Else Bertha Corelli, døbt af Einar Corelli, håndspålæggelse af samme.

Velsignelser:

København: 28. februar: Kaj Rasmussen og Esther Bentsen Rasmussens søn, Jaen Villy Rasmussen, velsignet af Bent Arthur Jensen,

Aalborg: 29. marts: Otto Hagensby og Anna Marie Kristiane Larsen Hagensbys to døtre, Yrsa Hagensby og Irene Hagensby, velsignet af henholdsvis ældste Frank E. Lund og ældste William M. Hansen.

Charles Jepsen Larsen og Esther Margrethe Pedersen Larsens tre børn, Anne-Lise Jepsen Larsen, Søren Magnus Jepsen Larsen og Hanne Astrid Marie Jepsen Larsen, velsignet af henholdsvis Ejnar Nielsen, ældste Thomas J. Patten og ældste Grant Gudmundsen.

Årets begivenhed: Stævnet selvfølgelig!

Odense: 1. marts: Harald Gjennerskov Fischer Jensen og Hertha Viola Larsen Jensens søn, Vagn Gjennerskov Jensen, velsignet af ældste Stanley Gudmundsen.

Slagelse: 22. marts: Karl Viggo Elkjær og Ingrid Hviid Elkjærs datter, Dia Mette Hviid Elkjær, velsignet af ældste Howard E. Otteson.

Ordinationer:

Odense: 9. november 1952: Svend Eigil Jensen ordineret til diakon af ældste Leon R. McCarrey.

1. februar: Benno Robert Jørgensen ordineret til diakon af ældste Leon R. Carrey.

15. februar: Carl Christian Magnussen ordineret til lærer af ældste Leon R. McCarrey.

Vejle: 8. marts: Carl Komar ordineret til diakon af ældste Jerry L. Jorgensen.

Aalborg: 29. marts: Anton Andersen Falden ordineret til ældste af ældste William M. Hansen.

Egert Larsen ordineret til lærer af ældste Frank E. Lund.

Aarhus: 22. marts: Otto Henri Møller ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

5. april: Svend Aage Staking ordineret til lærer af ældste Creed Mortensen.

Kaj Aage Gram ordineret til lærer af Otto Møller.

Bjarne Gram ordineret til lærer af ældste Myles S. Jones.

Udelukkelser:

Aalborg: 28. marts: Daniel Bernhard Olsen og Ketty Margrethe Jensen Olsen.

Emigrationer:

Aalborg: Den 1. februar er Edith Erngaard Sørensen emigreret til Los Angeles, California.

Silkeborg: Aage Pedersen, Agnes Elisabeth Jensen Pedersen, Henning Pedersen, Ingerlis Pedersen og Vita Pedersen er den 12. marts emigreret til Salt Lake City, Utah.

Aarhus: Olga Agnete Madsen er den 12. marts emigreret til Ogden, Utah.

Leo Arnold Thomsen er emigreret til Springfield, Oregon.

København: Den 8. april er Einar Corelli med familie emigreret til Salt Lake City, Utah.

Missionærforflyttelser:

26. januar: Kenneth I. Johnson fra Aalborg til København.
Darwin Judy fra København til Aalborg.

16. marts: Myles C. Jones fra København til Aarhus.

Odense, 3., 4. og 5. juli.

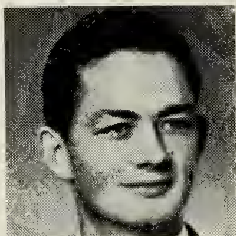
17. marts: Grant Gudmundsen fra Aalborg til Viborg.
Lavon Bingham fra Aarhus til København.
30. marts: Dennis W. Christensen fra Horsens til København.
Werner Rønne fra København til Esbjerg.
4. april: Dennis W. Christensen fra København til Esbjerg
Werner Rønne fra Esbjerg til København.
8. april: Creed Mortensen fra Aarhus til København.

Missionærafløsninger:

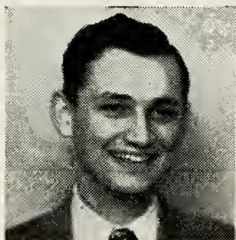
Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

16. marts:
LaMoine D. Anhder
fra Hyrum, Utah, efter sidst at have arbejdet i Viborg.

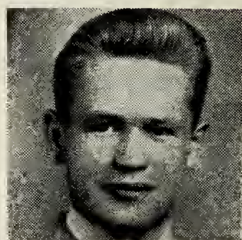
6. april:
Jarvis Anderson
fra Idaho Falls, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

6. april:
Douglas R. Harmon
fra Caldwell, Idaho, efter sidst at have arbejdet i København.

6. april:
Val Gene Day
fra Compton, California, efter sidst at have arbejdet i Amager gren.

6. april:
Frank E. Lund
fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

6. april:
Herbert A. Rasmussen
fra Nephi, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

6. april:
Jerry L. Jorgensen
fra Deer Park, Florida, efter sidst at have arbejdet i Horsens og Vejle.